

*mikor megtaláltam a padlón fekvé,
úgy nézett rám, mint egy gyerek,
akit megpofoztak,*

*másnap elmentem Jákáékhoz,
hogy haladékot kérjek,
ha Margit néni maradni
akar még egy hónapot,
fizessen albérleti díjat,
közölte pókerarccal a férfi,
aki ajtót nyitott,
és mondott egy összeget,
amitől elállt a lélegzetem,*

*nem voltam ott,
mikor anyám néhány nap múlva
átadta neki a kulcsokat,*

*de a házat láttam még egyszer,
fél évvel később,
egyik éjszaka kerékpárra ültem,
a Lakatos utcába tekertem,
és leraktam a bűzölgő dobozt a kapu elé,
mint egy éjszakai postás,*

Jákáék helyett Jágóéknak címezve a küldeményt.

TURI TÍMEA

Egy hasonlat

*Mint fáradt apa a bábszínházszótétben,
aki már nem is harcol az álmoság ellen,
csak kitámasztja a fejét, hogy le ne bukjon,
olyan voltam én: hiába a zsvivaj,
örültem az ajándékidőnek, és csak arra figyeltem,
felriadjak, ha mellettem mégis félni kezdene
a gyerek. Most már sikolyok vannak és lábdobogások,
mégsem bánom, hogy nem voltam hamarabb ébren:
legalább volt egy kis időm erőt gyűjteni.*

Miféle tárgyalás

*Útközben rám tört a fáradtság, és mire
a kávézó mellé értem, hiába jutott eszembe
az a régi emlék, kávéra volna szükségem.
Legutóbb itt ült az a lány és az a fiú,
akiket máshonnan ismertem, mégis
ők tűntek zavartnak, mikor köszöntünk.
Mindig a férfi fájdalma látszik.
És most tessék, mikor benyitok,
ugyanannál az asztalnál ugyanaz a fiú,
csak vele szemben épp a lány férje ül –
úristen, miféle tárgyalás.
Odaköszönni mosolyogva mégse hazugság,
a mosoly most az együttérzés biztosítása
minden fél számára.
A pulthoz lépek, kérek egy kávé,
innen visszafordulni túl nyilvánvaló.*

Bús férfi

*„Vannak mondatok, amiket nem lehet visszavonni.”
A férfi az anyósülésen ült, és a veszekedéseikről mesélt.
Arról, hogy azok mennyire megviselték,
és hogy mindennek ellenére még mindig visszavárja a másikat.
Sötét volt. Nem kapcsolhattam fel az utastérben a világítást,
az utat kellett figyelnem. A férfi arcát sem láthattam.
„Nem tudom. Szerintem minden visszavonható”, feleltem,
lekanyarodtam a főútról, hogy hazavigyem, és tudtam,
hogy többé már soha nem beszélünk ilyen bizalmasan.*